

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/104/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116229867
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4116229867.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkyň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31575951, Hodžova 11, 010 11 Žilina, proti žalovanému: F. M., r.č. XXXXXX/XXXX, sídl. C. XXXX/XX, XXX XX W., o zaplatenie sumy 1.594,55 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 12.októbra 2XX7 č.k. 9Csp/200/2XX6-91, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 12.októbra 2017 č.k. 9Csp/200/2016-91 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1026,18 eura, ktorú mu povolil splácať v mesačných splátkach po 80 eur, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku do 20-teho dňa v mesiaci, pod stratou výhody splátok. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške 28 %.
2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1594,55 eura, úroku vo výške 28 % od 26.8.2015 do zaplatenia a to z titulu nepovoleného prečerpania a vzniku debetného zostatku na účte klienta, ktorý uzatvoril a viedol účet na základe zmluvy zo dňa 8.8.2012.
3. Žalovaný uviedol, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky ako rozhodcovskú doložku, riadi sa ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách, sú účtované poplatky za upomienky, výzvu, ktoré sú pre neho nerovnováhou, chýba tam RPMN, pričom on nežiadal o prečerpanie, avšak mu to tak nastavili. Poukázal na svoj príjem a dlh by bol ochotný splácať v splátkach po 20 eur, nakoľko má ďalšie úvery.
4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 8.8.2012 uzatvorili žalobca a žalovaný zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 2243018001, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu zriadiť a viesť účet pre žalovaného. Z výpisu účtu žalovaného u žalobcu súd zistil, že mal mínusový zostatok v sume 1026,18 eura a to z titulu nepovoleného prečerpania, nakoľko žalovaný celkove vybral sumu 6.099,52 eur, zaplatil sumu 4504,97 eur, rozdiel predstavoval sumu 1594,55 eur, avšak v uvedenom rozdiely boli aj dva krát 30 - poplatky za upomienku a úroky vo výške 508,37 eura. Žalobca odstúpil od zmluvy dňa 3.5.2013.
5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 3, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.
6. Dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným ide o spotrebiteľský vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať všetky ustanovenia vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nasledujúce ako aj smernice rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Priznal žalobcovi istinu po odpočítaní poplatkov za upomienky, výzvy nakoľko samotná zmluva neupravuje konkrétne aké odplaty za služby by bol a za akých podmienok žalovaný povinný platiť, len odkazuje na sadzobník poplatkov a všeobecné obchodné podmienky. Úrokové sadzby

produktov, sadzobník ani VOP neboli individuálne dojednané medzi stranami sporu. Poplatkové zaťaženie spotrebiteľa bez poskytnutého protiplnenia banky je potrebné vyhodnotiť ako neprijateľné, pričom VOP a sadzobník predstavujú podmienky, ktoré vypracoval žalobca ako firemné podmienky, ktoré musia byť individuálne zo spotrebiteľom dojednané v zmysle ustanovenia § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s ktorými sa mal možnosť spotrebiteľ pred podpisom zmluvy oboznámiť, nakoľko tieto neboli individuálne dojednané, čo spôsobuje ich neprijateľnosť a neindividuálnosť dojednania. Zamietol žalobu pokiaľ ide o poplatky za upomienky, výzvy, úroky, ktoré boli uvedené v petite žaloby vo výške 28 % ročne, nakoľko taktiež nebolo preukázané zmluvné dojednanie. Sadzobník poplatkov nemôže predstavovať riadne dojednanie účastníkov zmluvy o výške úrokov.

7. K uplatnenému úroku po zosplatnení úveru súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o zmluvný úrok 28 % ročne, ktorý uplatnil žalobca z nezaplatenej istiny, zamietol žalobu aj v tejto časti. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Vychádzal z uznesenia ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania /§ R 59/1998, 4Obo 143/1998/. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. ÚS SR v citovanom ustanovení konštatuje, že by namietané rozhodnutie bolo možné považovať za svojvoľné, alebo zjavne neodôvodnené, resp., že by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 28 % vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu v konaní (64 % úspech - 36 % neúspech = 28 % celkový úspech).

9. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca v časti zamietnutia zvyšku žaloby a v časti trov konania, žiadal v tejto časti rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Poukázal na § 31 ods. 2, 4 zákona o platobných službách, ktorý výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Ďalej poukázal na bod IV ods. 2 a 3 zmluvy podľa ktorých je oprávnený zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán výslovne neupravené zmluvou sa riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami. Poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora rozsudok k Smernici 2008/48/ES - VEC C-42/15, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Teda všetky náležitosti úverovej zmluvy nemusia byť v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, aj keď ich klient nepodpisal. Vzhľadom k tomu podľa jeho názoru nie je dôvod pre nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. Ďalej uviedol, že nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok. Podľa bodu 23 časť III VOP platných ku dňu uzatvorenia zmluvy, ak vznikne na účte/vkladnej knižke debetný (záporný) zostatok, resp. je prekročené povolené prečerpanie, má banka právo uplatniť úročené debetu/nepovoleného prečerpania a následne takýto úrok zúčtovať na ťarchu účtu/vkladnej knižky, prípadne účtovať sankčný poplatok, ktorý je spolu s debetnými úrokmi uvedený v sadzobníku. Dojednanie úroku je upravené v VOP a výšku 28 % si odvodzuje z VOP a z odkazu na sadzobník poplatkov. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaj o výške úroku, v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch postačuje, ak zverejní výšku úrokových sadzieb na trvanlivom médiu a sú zverejnené na výveskách a webových stránkach. Podľa jeho názoru nárok na úrok mu patrí aj po zosplatnení, teda až do vrátenia peňažných prostriedkov. Poukázal na § 502 ods. 1, § 503 ods. 3, § 497 Obchodného zákonníka. Uviedol, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ďalej poukázal na rozhodnutie NS ČR č.k. 33Cdo 212/2014, ktorý sa venuje i výkladu zmluvných úrokov a vyplýva z neho, že pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nemožno obe sadzby úrokov sčítať a že zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Tiež poukázal na to, že v roku 2013 sa navrhovala zmena OZ v § 53 ods. 9, mala byť pripojená veta „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“. Táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon ani žiadna iná zákonná novelizácia takého ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu,

neobsahuje. Podľa jeho názoru rozhodnutie NS SR 4 obo 143/98, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie, sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. K povoleniu splácať priznanú sumu v splátkach uviedol, že v odôvodnení absentujú dôvody (dôkazy), na základe ktorých súd prvej inštancie priznal žalovanému možnosť uhradiť dlžnú sumu v mesačných splátkach. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného uhradiť dlžnú pohľadávku, pretože sa dôkladne nezaoberal majetkovými pomermi žalovaného. Povolenie splátok priznanej sumy, ktorá vznikla neplnením zmluvnej povinnosti žalovaného, by bolo v rozpore s cieľom, ktorý je sledovaný žalobou. Žiadal priznať plnú náhradu trov konania.

10. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, žiadal rozsudok v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že zmluva neobsahuje dojednanie o jeho povinnosti platiť poplatky ani ich výšku, ustanovenia o poplatkoch obsiahnuté vo VOP a Sadzobníku poplatkov nemožno považovať za individuálne dojednané ustanovenia, ktoré by mal možnosť pred podpisom zmluvy ovplyvniť. Spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jeho neprospech ako spotrebiteľa. Ide o typizovanú formulárovú zmluvu, ku ktorej môže spotrebiteľ pristúpiť alebo nie. Od spotrebiteľa preto nie je možné požadovať poplatky, ktoré nie sú individuálne dohodnuté v zmluve. Poukázal na to, že Súdny dvor sa nevyjadril k tomu, či musí byť zmluvnými stranami osobitne podpísaná zmluva, aj všetky jej prílohy, teda napr. aj všeobecné obchodné podmienky. Toto európska smernica neupravuje a rozhodovanie v tomto smere prináleží slovenským súdom. Podľa jeho názoru žalobca poplatkami obchádza § 544 OZ o zmluvnej pokute, tieto poplatky majú sankčnú povahu. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že ho so VOP oboznámil, že im porozumel a ich pri prevzatí podpísal. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že mu žalobca doručil VOP. Zo zmluvy o bežnom účte nevyplýva, že rôzne poplatky účtované bankou budú vykazované na účte tak, že vznikne nepovolené prečerpanie. Takýmto spôsobom vytvára žalobca nepovolený debetný zostatok na bežnom účte, ktorý úročí vysokým 28 % úrokom, čo je takmer trojnásobok úrokových sadzieb bánk pri spotrebiteľských úveroch. Záverom uviedol, že požiadal o povolenie splátok, pretože nevlastní žiadny majetok, je zamestnaný ako robotník, býva v podnájme, platí výživné na dieťa a po odrátaní všetkých výdavkov mu ostáva minimálna suma na živobytie.

11. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania, a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 389 ods. 1 písm. c) a § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil.

12. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa vôbec nevyporiadal s posúdením právneho vzťahu medzi sporovými stranami, t.j. právnym posúdením zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. V tomto smere odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti okrem iných aj ust. § 10 a 18 zákona o spotrebiteľských úveroch.

13. V preskúmvanej veci predmetom odvolania bol úrok z úveru vo výške 28% ročne zo sumy 96,02 eura od 16.10.2014 do zaplatenia (k zosplatneniu došlo 12.06.2014), čo vyplýva z odvolania žalobcu, teda bolo potrebné posúdiť, či žalobca ako veriteľ, ktorý zosplatnil úver k 12.6.2014, má naďalej nárok aj na zmluvné úroky.

14. Je nesporné, že právnym základom posudzovaného záväzkového právneho vzťahu bol zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej Zmluvy o zriadení účtu medzi žalobcom a žalovaným.

15. Úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny. Ak by od momentu predčasnej splatnosti úveru už dlžník nebol povinný platiť zmluvné úroky (ktoré v tomto prípade boli dohodnuté až do splatenia úveru), potom by veriteľovi nebola priznaná odplata (odmena) za poskytnutie zatiaľ nesplatených finančných prostriedkov a dlžník by už neplatil z tohto dôvodu žiadnu sumu ako odmenu za ich využívanie. Občiansky zákonník, Obchodný zákonník a ani iný právny predpis neustanovuje, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Obchodný zákonník upravuje len počiatok platenia týchto úrokov, pretože v ustanovení § 502 ods. 1 prvej vety uvádza, že od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Vzhľadom na uvedené

nemožno vylúčiť, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú) dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku, pretože istinu v dojednanej lehote splatnosti v splátkach alebo naraz po vyhlásení mimoriadnej splatnosti veriteľovi nevrátil. Tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov vnímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania. Zatiaľ čo zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny a závisia od dohody zmluvných strán, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so splatením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka); pritom vo všeobecnosti platí, že môžu existovať popri sebe.

16. V tomto smere je možné poukázať aj na to, že pred prijatím zákona č. 106/2014 Z.z. z 1. apríla 2014, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bolo navrhované doplnenie ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ku ktorému sa navrhlo pripojenie tejto vety: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565.“ V dôvodovej správe k tomuto návrhu bolo uvedené, že v súvislosti s úpravou režimu strany výhody splátok sa má zaviesť nové pravidlo, a to najmä pre nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov, tak, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Podľa navrhovaného znenia by si veriteľ nemohol môcť po jednorazovom zosplatení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. Táto navrhovaná zmena napokon zákonom č. 106/2014 Z. z. nebola prijatá a následne nebola legislatívne prijatá žiadnym iným zákonom, ktorý by zakotvil takéto alebo obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatení dlhu. Skutočnosť, že uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona, len dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť.

17. Vo vzťahu k poplatkom za poskytnutie úveru, mesačného poplatku za vedenie úverového účtu a poplatkom za upomienky je potrebné uviesť, že tieto poplatky nemajú povahu odplaty za konkrétnu zmluvnú službu poskytovanú bankou, a preto nepredstavujú dojednania týkajúce sa ceny. Vedenie úverového účtu nepredstavuje samostatnú odplacnú službu banky klientovi, ale naopak slúži výhradne záujmom banky. Poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľnou podmienkou a neprijateľným zaťažením spotrebiteľa, keď banka má poskytovať úverov v rámci svojej podnikateľskej činnosti a nepredstavuje žiadne skutočné protiplnenie poskytované spotrebiteľovi.

18. Dodržania princípov ochrany spotrebiteľa vyžaduje v prvom rade transparentnosť zmluvných dojednaní, ktoré sú spotrebiteľovi bankou predkladané k podpisu. Z nich musí byť nad mieru všetkých skutočností zrejmé, aké bude finálne finančné zaťaženie príjemcu, pretože len takto informovaný spotrebiteľ môže spoľahlivo porovnať podmienky, ktoré sú ponúkané na bankovom trhu a ktoré sú pre neho s ohľadom na podmienky poskytnutia dostupné. Takýmto spôsobom možno vylúčiť zámerne skreslenie poskytovaných informácií. Problém ochrany spotrebiteľa nespočíva v zákaze obchodných podmienok, ale v možnosti sa s nimi riadne oboznámiť. Vychádzajúc z uvedeného musia byť zmluvné podmienky jasne označené, formulované taktiež musí mať spotrebiteľ aj možnosť konkrétne dojednanie nielen prijať, ale aj odmietnuť.

19. Pokiaľ ide o poplatky odvolací súd uvádza, že dôkazná povinnosť predstavuje špecifickú procesnú povinnosť, ktorou je zaťažená sporová strana a túto dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto tvrdí určitú skutočnosť. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena vedie k neúspechu v spore. V zmysle § 295 CSP, na ktorý sa odvolával žalobca vo svojom odvolaní, môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Uvedené ustanovenie predstavuje bezprostredný odklon od dispozičného princípu v procese dokazovania, ktorý je typický pre sporové konanie ako také. Súd v spotrebiteľskej veci môže ex offio obstaráť, zabezpečiť a vykonať aj tie dôkazy, ktoré slabšia strana, t. j. spotrebiteľ (nie teda dodávateľ), nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Žalobca ako veriteľ - dodávateľ - nie je v spotrebiteľskom spore slabšou stranou.

20. Žalovaný mal pôvodne na účte kladný zostatok. Do nepovoleného debetu sa dostal účtovaním poplatkov, ktoré spočívali v úrokoch, poplatkov za upomienku, za výzvu, za vedenie účtu. Teda žalovaný sa do debetu dostal nie vlastnými transakciami, ale účtovaním poplatkov zo strany žalobcu. S touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyporiadal.

21. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, doplní dokazovanie v naznačenom smere, svoje nové rozhodnutie zdôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP a v rámci trov konania rozhodne i o trovách odvolacieho konania.

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).